

'The girl with the honeybee tattoo'

Tekst en foto's Jeffrey Meijer

"Oh, Jef, moet je nou kijken. Die jongedame heeft een bij op haar elleboog getatoeëerd. Nou, dat zie je ook niet vaak," zegt mijn schoonmoeder tegen mij. "Ik ga aan haar vragen waarom ze dat gedaan heeft." "Doe even normaal, ze is aan het werk," antwoord ik. Maar ik ben al te laat.

"Waarom heb je een bij op je arm getatoeëerd?" vraagt mijn schoonmoeder aan de horecamedewerkster. "Ik zou graag imker willen worden en de imkerkursus volgen, maar voor dit jaar zat die al vol," is het antwoord. "Dat is ook toevallig, hier naast mij zit een imker," reageert mijn schoonmoeder enthousiast. We raken aan de praat, ik laat een paar foto's zien en ze gaat weer aan het werk. "Kom," zeg ik, "we gaan weer terug naar de bibliotheek." Mijn vriendin Sharon houdt op dat moment een expositie en geeft een workshop over Japanse inktkunst in de bibliotheek van Leeuwarden.

Wie heb ik aan de lijn?

Zo'n zes weken later geeft Sharon opnieuw een workshop Japanse inktkunst in Leeuwarden. Ik trek de stoute schoenen aan en bel naar de desbetreffende koffiebar. Misschien werkt de jongedame met de tatoeage er nog. De lijn gaat over en een vrouwenstem klinkt aan de andere kant van de lijn. Ik vertel over mijn vorige ontmoeting en dat het mij leuk lijkt om een stukje over haar en de vorige ontmoeting te schrijven. "Ja, dat lijkt mij hartstikke leuk om te doen," klinkt het aan de andere kant. Ik had haar gevonden.

Het meisje met de honingbij-tattoo

Ik ontmoet Julia Verstraete, horecamedewerkster in een koffiebar genaamd Anne & Max in het centrum van Leeuwarden. De 23-jarige, geen Friezin, wilde graag eind 2024 de basis cursus imkeren volgen. Maar helaas zat die al vol en kwam ze op de wachtlijst. "Het lijkt mij zo ontzettend leuk om met de bijen te werken. Mijn liefde voor de natuur komt van mijn ouders. Mijn ouderlijk huis heeft een mooie tuin met allerlei fruitbomen, vleermuiskasten en een egelhuis. Mijn vader merkte dat de fruitbomen steeds slechter werden bestoven. Hier zullen in de toekomst dan ook de bijenkast(en) komen te staan. Bijen houden in een appartement is toch wat lastig", zegt ze lachend. "Onze vorige buurman was imker en mijn vader kocht daar lokale honing tegen zijn hooikoorts. Hij heeft daar echt baat bij", vervolgt Julia.

De tatoeage wilde Julia graag laten zetten als ze gediplomeerd imker zou worden. Maar waarom wachten, dacht ze. Nadat haar afstuderen aan de hogere hotelschool werkt ze sinds kort fulltime in de koffiebar. "Horeca is echt een roeping, je moet het leuk vinden om de interactie met je klanten aan te gaan. En ik heb hier mooie doorgroeimogelijkheden!"

De tatoeage werd snel gezet, maar het volgen van de basis cursus imkeren laat nog heel even op zich wachten. De dichtstbijzijnde cursus wordt in Oosterwolde gegeven en

dat ligt niet echt in de buurt. Een rijbewijs heeft ze nog niet. Dat heeft nu eerst de prioriteit, dan de bijen. Julia zou graag lid willen worden van een lokale vereniging en van de NBV. Ze heeft sterk het gevoel dat imkers echt een community vormen. Hecht en behulpzaam, iets dat haar erg aanspreekt. Ze is heel nieuwsgierig en wil graag veel weten over de bijen. Tegelijkertijd wil je ze graag zo "blanco" mogelijk en zonder vooroordelen de bijenwereld betreden. ●